

เดินหน้า

บน

เหตุเกิดที่ มช.

แม้เหตุการณ์จะเกิด ใกล้ถึงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ซึ่งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ แต่ในแง่ความรู้สึกกลับเสมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์นั้นได้เกิดกับตัวเองหรือญาติพี่น้องใกล้ชิด

กรณีนักศึกษาชายคณะมนุษยศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ถูกลงโทษจากทางมหาวิทยาลัยให้พักการเรียน 1 ภาคการศึกษาเพราะแสดงกิริยาไม่เหมาะสมกับอาจารย์หญิง ขณะด้วยการพูดต่อหน้าอาจารย์ว่า "ผมอยากคบหน้าอาจารย์ให้สาวแก่ใจ แต่ผมไม่ทำหรอก"

ถามว่าผิดไหมที่นักศึกษากระทำเช่นนั้น

ตอบว่า ผิดแน่นอน กิริยาที่ก้าวร้าวอันแสดงถึงความไม่มีสัมมาคารวะของศิษย์ที่กระทำต่อครูบาอาจารย์ หรือของลูกที่กระทำต่อบิดามารดา ไม่ใช่สิ่งที่ควรสนับสนุนส่งเสริม

ถามต่อไปว่า ความผิดของนักศึกษาชายผู้นี้สมควรถูกลงโทษสถานหนักถึงขั้นพักการเรียน 1 ภาคการศึกษาหรือไม่ และการพิจารณากรณีนี้จะหยาบเอาแต่เฉพาะตอนที่นักศึกษาพูดก้าวร้าวต่ออาจารย์ได้หรือไม่ สำหรับผมแล้ว โทษทัณฑ์ที่ให้พักการเรียน 1 ภาคการศึกษาสาหัสสาครรณีเกินไป

ขอเรียนต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รองอธิการบดี คณาจารย์ ตลอดจนกรรมการสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทุกท่านว่า ผมรับไม่ได้และทนไม่ได้ที่จะเห็นนักศึกษาคนหนึ่งต้องถูกลงทัณฑ์เช่นนั้น

ผมเคยไปบรรยายพิเศษให้กับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และนักศึกษาอีกหลายสถาบัน ขณะบรรยายพิเศษผมระลึกอยู่ตลอดเวลาว่า จะต้องถ่ายทอดประสบการณ์ของตัวเองโดยผสมผสานกับหลักทฤษฎีของวิชานั้นเท่านั้นยังไม่พอ ผมจะสำรวจตรวจสอบว่าวิธีการบรรยายพิเศษที่จะทำให้นักศึกษาศนใจและเกิดความเข้าใจสาระแห่งวิชาที่สอนนั้น เหมาะสมหรือไม่ สิ่งที่ผมได้ก็คือ นักศึกษาในฐานะผู้เรียนควรจะลุกขึ้นแสดงความคิดเห็นตามทฤษฎีของตนเอง ด้านหนึ่งเพื่อผมจะได้รู้ว่าพื้นฐานความรู้ แก่นคิดมของนักศึกษาเป็นอย่างไร เข้าใจในสิ่งสอนหรือไม่ อีกด้านหนึ่งเพื่อผมจะได้เรียนรู้จากนักศึกษาด้วย ไม่ใช่ให้นักศึกษาจะเรียนรู้อาจผมในฐานะผู้บรรยายพิเศษแต่เพียงฝ่ายเดียว

ในสภาพสังคม การเมืองและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว กระทั้งบ้านเมืองประสบปัญหาวิกฤตในหลาย ด้านอยู่เวลานี้ และในยามที่กำลังมีการเคลื่อนไหวเพื่อปฏิรูประบบการศึกษาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้งโดยรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี หัวหน้ากองในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการออกตระเวนไปจัดประชาพิจารณ์รับฟังความเห็นของครูบาอาจารย์ทั่วประเทศเพื่อขอทราบแนวความคิดเกี่ยวกับหลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การบริหารจัดการ การประเมินผลการเรียนการสอน การให้ชุมชน ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนในกระบวนการศึกษาอบรม ผมหวังว่าครูอาจารย์จะได้ตื่นขึ้นมาพบกับโลกแห่งความจริงที่ท้าทาย สดุดความคิด ความเชื่อเก่าๆ ที่คอยอุดความก้าวหน้าของสังคม และไม่มองว่าการที่เด็กนักเรียนได้แย้งกับครูผู้สอนจะเป็นสิ่งเลวร้าย เป็นสิ่งที่ผิดธรรมเนียม

ดังนั้น การที่นักศึกษาชายชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทนไม่ได้กับการสอนที่ล้าหลังเพราะให้หมกมุ่นอยู่กับถ้อยคำที่อาจารย์สอนทุกสิ่งทุกอย่าง คล้ายกับว่าอะไรที่อาจารย์สอนต้องจด ต้องจำให้ได้ เพราะนี่คือสิ่งที่ดีที่สุด ถูกต้องที่สุด และสุดท้ายเมื่อทนไม่ได้ก็เลยเดินออกจากห้อง

ก่อนที่นักศึกษาจะแสดงอาการเช่นนี้ออกมา อาจารย์ผู้สอนไม่รู้เลยสักนิดหรือว่า วิธีการสอนและเนื้อหาที่สอนนั้นสอดคล้องกับสังคมและโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หรือคิดว่าเคยสอนมา 30 กว่าปี วิธีการสอนและเนื้อหาที่สอนย่อมดีที่สุดในยุคที่ต้องที่สุดแล้ว ถ้าคิดเช่นนั้นก็น่าจะเสียใจและน่าทวงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผมไม่ได้เข้าข้างนักศึกษาที่ถูกลงโทษพักการเรียน แต่ผมเห็นว่าเพื่อความ เป็นธรรมของทั้งสองฝ่ายจะต้องดูเหตุการณ์เริ่มต้นและพัฒนาอย่างไร ก่อนที่นักศึกษาจะหมดความอดกลั้นจนต้องระเบิดคำพูดประโยคหนึ่งออกมา อาจารย์หญิงคนนี้มีอะไรเป็นข้อพ้องที่ไม่อาจจะเรียกว่าเป็นอาจารย์ที่ดีได้อย่างเต็มปากเต็มคำบ้างไหม เช่น การพูดล่วงเกินไปถึงบุพการีของนักศึกษาต่อนักศึกษาเป็นความจริงหรือไม่ ถ้าจริงถือว่าประพฤติตนไม่เหมาะสมกับการเป็นอาจารย์หรือไม่ และควรจะถูกลงโทษสถานใด รวมทั้งวิธีการสอนได้เคยมีการประเมินผลจากการเรียนบ้างหรือไม่

อุปนิสัยใจคอก็คือเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ควรหาข้อมูลว่าอาจารย์ผู้นั้นเป็นอย่างไร

การประเมินผลไม่ใช่เรื่องยากลำบากเพราะไปสอบถามผู้เรียนทั้งในอดีตและปัจจุบันก็ย่อมจะทราบได้ ความยากลำบากน่าจะอยู่ที่ผู้บริหารของสถาบันแห่งนี้ ไม่กล้าที่จะเผชิญกับ "ความจริง" อันเจ็บปวดตันทก

ผมขอถามดังๆ ไปยังผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ว่า อาจารย์หญิงวัย 58 ปี ผู้นี้ไม่มีข้อบกพร่อง ไม่มีข้อตำหนิใดๆ เลยกระนั้นหรือ สมควรเป็นแบบอย่างให้กับคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยกระนั้นหรือ

กรณีนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์ที่ถูกลงโทษพักการเรียนไม่ใช่ปัญหาแค่เพียงนักศึกษาประพฤติตนไม่เหมาะสมจึงสมควรถูกลงโทษสถานหนักเท่านั้น แต่เป็นปัญหาจริยธรรมของคนที่มาเป็นอาจารย์เข้ามาเกี่ยวข้อง การเรียนการสอนที่เหมาะสมซึ่งควรจะถือเอาผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นจะปฏิบัติอย่างไร หลักสูตรและเนื้อหาวิชาเหมาะสมกับยุคสมัยหรือไม่ วิธีการสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงและการลงโทษดังอยู่พื้นฐานของความเป็นธรรมเพียงไร

และประการสำคัญการเรียนการสอนในสถาบันชั้นอุดมศึกษามุ่งจะสอนให้คนเป็นนกแก้วนกขุนทอง หรือสอนคนให้กลัวขบถต่อความไม่ถูกต้องโดยไม่ต้องกลัวอันตรายใดๆ

จึงไม่แปลกที่ปัญหานักศึกษาคนหนึ่งและอาจารย์อีกคนหนึ่ง ได้รับความสนใจอยู่ในเวลานี้